

[Pia Kjærsgaard]

kraft fra det private arbejdsmarked. Med andre ord skabes der blot endnu større reel arbejdsløshed, og statens udgifter stiger. Vi kan ikke leve af at klippe hinanden. Vi skal have fjernet det overflødige bureaukrati i erhvervslivet. Tiden skal bruges til at producere varer og ikke til slavearbejde for staten.

Et af efterårets store politiske forhandlings-emner bliver dagpengene, og her er de enkelte partier jo allerede ved at køre kanonerne meget kraftigt i stilling. Fremskridtspartiet har naturligvis arbejdstøjet på i denne sag, og vor overordnede holdning er, at der naturligvis kan spares på dagpengeudgifterne. Det kan f.eks. ske ved, at lønmodtagere og arbejdsgivere betaler en større andel.

Alt det dér med statens indblanding kunne vi godt undvære. Hvordan det skal ske i praksis, vil forhandlingerne vise, men naturligvis vil vi stille forslag om, at dagpengesystemet privatiseres. Meningen med forslaget er at indrette dagpengesystemet således, at de personer, der bruger det, finansierer det direkte i stedet for at betale over skatterne. Når arbejdsmarkedets parter forestår finansieringen af dagpengesystemet gennem et forsikrings-system, vil personer, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, uden at de reelt er arbejdssøgende, blive udskilt fra a-kasse-systemet. Det vil også nedsætte ledigheden.

Krav, der indebærer forøget risiko for ledighed, vil reduceres ved en privatisering af a-kasse-systemet, da de ledighedsudsatte selv skal betale omkostningerne ved øget ledighed. I dag er dagpengesatsernes størrelse meget ofte bestemmende for de laveste indkomstgruppers lønniveau. Fremskridtspartiets forslag vil naturligvis også indebære, at de politisk fastsatte minimumslønninger for de laveste indkomstgrupper afskaffes.

Fremskridtspartiet mener, at der gøres alt, alt for lidt for erhvervslivet. Det er jo trods alt det, der tjener pengene til os alle sammen. Vi skal have nedbragt erhvervslivets forskellige skatter, og sagsbehandlingen i det offentlige skal være langt hurtigere for erhvervslivet, end den er nu. Mange erhvervsvirksomheder er nødt til at tage stilling til nye udfordringer meget hurtigt, og her skal det offentlige ikke virke forsinkende, men tværtimod gå ind som en sparringspartner til gavn for os alle.

Men i en for nylig aktuel sag var der bestemt ikke nogen slinger i valsen, da et flertal i Folketinget på regeringens opfordring vedtog at sende unge danske soldater til et af de farligste områder for øjeblikket. Alvoren i folketingsflertallets beslutning blev understreget af det forhold, at Folketingets mest ivrige tilhængere af at sende de danske soldater af sted hele tiden forsøgte at berolige os alle sammen og folkestemningen sådan i al almindelighed ved at omtale den danske styrke som fredsbevarende. Vi ved alle sammen, at de internationale organisationer, som er indblandet, har frabedt sig vores hjælp, og det synes vi i Fremskridtspartiet at politikerne skulle have lyttet mere til.

Baggrunden for flertallets beslutning kan sammenfattes som følger: Skønt der ikke er nogen fred at bevare, så sendes danske soldater af sted som fredsbevarende FN-soldater. Fra Fremskridtspartiets side skal der lyde en opfordring til alle danske soldater om at afvise at deltage i krigshandlinger i det tidligere Jugoslavien. Bliv hjemme! Der er brug for jer alle sammen her i Danmark.

EF-unionen er og var på mange måder en ubehagelig størrelse. Jasierner ville jo gerne fremstille det, som om der var meget stor økonomisk fordel for Danmark ved at sige ja til Unionen, men rent faktisk skulle vi jo betale for at få lov til at være med. De fattige lande i Sydeuropa skulle have tilført meget, meget store beløb – vi taler om milliardbeløb alene fra Danmark – i noget, der i ubehagelig grad minder om ulandsbistand. Vi var ikke enige i jasiernes synspunkter, men selvfølgelig respekterer vi deres holdning. Til syvende og sidst arbejder vi vel alle sammen – sådan tror jeg det er – i det danske Folketing for et godt indre marked inden for EF.

Men hvordan mon det var gået, hvis det var blevet et lige så knebent ja i Danmark, som det blev i Frankrig? Mon så ikke vi var blevet tvunget ind i Unionen til regeringens store tilfredshed? Det ville have været den største fejltagelse i danmarkshistorien, så det var godt, det ikke skete. I stedet satte det danske nej jo ting og sager i gang i de øvrige EF-lande, hvis befolkninger fik øjnene op for, hvad det var, de var på vej ind i.

I denne tid kan man gang på gang høre statsministeren bruge de selv samme argumenter om og imod EF-unionen, som Fremskridts-